

ogsaa bevæbnede Politikorps, det findes saaledes f. Ex. i England — og om man for Resten kalder dem Gendarmer, Karabinierer, Landsstykker, eller hvilket Navn man vil bruge for dem, forekommer mig temmelig ligegyldigt; jeg kan godt gaa ind paa, at det kaldes et Politikorps, og at det stilles under Justitsministeriets Bestyrelse, men jeg kan ikke give min Stemme til Oprettelse af en bevæbnet Magt i Staten, medmindre denne bevæbnede Magt faar en virkelig militær Organisation og bliver stillet under militære Love eller under Love, som komme disse meget nær. Den ærede Forslagsstiller, som nys talte, udtalte sig for den Organisation, som Forslagsstillerne havde tænkt sig, og som de havde stitseret i Udfæstet ogsaa nærmest som en militær Organisation. Jeg kan ikke gaa ind paa det. Dertil forekommer mig den Organisation, som her er stitseret med ifkun 3 Vænningsklasser i hele Korpset, meget for løs til, at man kan nøies med den. Man maa huske paa, at et bevæbnet Korps vil man jo ikke oprette uden under den Forsudsætning, at der kan komme Tilfælde — Gud forbyde at de komme, men det kan ske — hvor den bevæbnede Magt skal gjøre Brug af sine Vaaben, og det vil da medføre, at den, som er til Stede paa Stedet og fører Kommanden over den bevæbnede Magt, meget pludselig, med meget ringe Betænkning skal tage et Ansvar paa sig for Brugen af Vaabnene, et alvorligt Ansvar. Nu vil der vel blive sagt: Ja, Politimestrene ville være disse Politisoldaters nærmeste Foresatte paa Stedet, og det bliver dem, der saa komme til at tage Ansvaret for Brugen af Vaabnene paa sig. Dertil skal jeg kun sige, at Politimestrene, med al mulig Agtelse for denne Klasse i Samfundet, iøvrigt egentlig ikke ere dem, som egne sig bedst til at tage et saadant Ansvar paa sig. Til at paatage sig et Ansvar for Brugen af Vaaben hører der Folk, der ere vante til at sætte sig ind i den Situation, at de skulle bruge Vaaben, som veed, inden lang Tænkning paa de Ting, hvad det er for alvorlige Tilfælde, der indtræde, hver Gang man blot lader med Skarpt, end sige, naar man giver Ordre til at bruge Vaabnene. At Politimestre skulle være særlig egnede til denne hurtige Beslutning i overordentlige Tilfælde, er mig ikke rigtig sikkert. Jeg tror, man gjør bedre i at overlade disse Beslutninger til de militære Befalingsmænd. Sæt nu, at man gav Politimesteren Befaling over den bevæbnede Styrke, som skulde give Møde, hvor der var Anledning til at befrygte Tumult, eller hvad det nu ellers var, saa vilde han være meget ilde faren med en saadan militær Styrke, som han slet ikke

er vant til at kommandere, og hvor han slet ingen Underbefalingsmænd har til at sørge for sine Befalingers Udførelse. En bevæbnet Politistyrke vil i de færreste Tilfælde komme til at optræde aldeles samlet. Den kommer meget ofte delt i smaa Hobe, maasse paa 5—6 Stykker eller saa, og hvem skal føre hver af disse Hobe, hvem skal have Ansvar for, hvad disse Hobe tage sig for? Det tror jeg ikke lader sig ordne paa nogen anden Maade, end ved, at man maa have en militær Organisation, det vil sige, man behøver jo ikke at kalde Befalingsmændene Oberster, Ritmestere, Lieutenanter osv., men man maa have en Organisation, der er saaledes artikulæret, har saa mange Mellemled, at der altid er Befalingsmænd til Stede paa ethvert Sted, at der aldrig i denne væbnede Styrke er nogen Tvivl om, hvem der har Ansvaret, hvor et saadant skal tages; thi en saadan Tvivl vil ganske vist medføre Raadvilthed, og Raadvilthed medfører altid Ulykker. Jeg vil nu slet ikke tale om, naar man har en Rytterstyrke paa blot 20 Ryttere, de kunne slet ikke røre sig, medmindre de ere under Kommando. Lad os tænke os 20 Ryttere paa 1 Geled, og at Hoben bagved begynder at slaa med Sten i Maffen paa dem. De kunne da ikke gjøre omkring, uden at de ere saa meget under Kommando, at de ere i Stand til at inddele i 4; for at de kunne komme til at svinge rundt; thi Ryttere kunne ikke svinge, naar de ere i Geled, uden at de gjøre det 4 paa een Gang, og En skal kommandere til at gjøre Vendingen. De ville være meget hjælpeløse, naar de ikke ere under militær Kommando. — Dernæst komme vi til den militære Lovgivning, som jeg anser det for nødvendigt at lade gjælde i et saadant Korps. Jeg kan godt tænke mig, at man sagde: Nei, vi kunne ikke lade den militære Lovgivning, der er givet for Krigsmagten, uden videre være gjældende for denne Magt, der staar under Justitsministeriets Omraade; der maa en særlig Lovgivning til. Det er muligt, jeg skal ikke indlade mig paa dette formelle Spørgsmaal, men jeg skal i saa Tilfælde blot urgere, at saa blive vi nødsagede til at give en særlig Lovgivning for denne bevæbnede Politistyrke, en Lovgivning, der i de fleste Stykker kom til at ligne den militære Straffelov ganske overordentlig meget, en Lovgivning, som navnlig kommer til at haandhave den absolute Lydighedspligt overordentlig stærkt; thi en væbnet Styrke, hvor der ikke hersker absolut Lydighedspligt overfor de Kommanderende, bliver til en væbnet Bande, som vil gjøre mange flere Ulykker, end den vil gjøre Gavn. — Vi komme dernæst til, at